

с един италианец Микалуди, като арестуваха и двамата и ги изпратиха в затвора, където кръстникът ми, прекрасен човек, диабетик, умря без лекарска грижа.

Бащата на моята кума Анастасия Панайотова, зъболекарят Николай Панайотов, беше завършил в Нанси, Франция. Притежаваха фабрика за боя, няколко магазина и апартамент в София на ул. „Цар Самуил“. На шосето за Княжево, в Бояна, бяха си построили малка къща с хубав двор. След 9 септември 1944 г. на къщата им хвърли око комунистката Станка Цекова, въздигната като министър на леката промишленост, и я присвои. Всички опити на семейството да си възвърнат собствеността, дори и след 1989 г., бяха неуспешни.

Съвсем наблизо до тяхната къща, пак на шосето за Княжево, беше къщата на моята приятелка Ася Николаева, внучка на генерал Николаев. Малко след „Девети“ трима партизани с червени ленти на ръцете запоядаха на семейство Николаеви да напуснат незабавно къщата, като им разрешават да вземат със себе си само един сервиз. Впоследствие три партизански семейства поделят парцела на генерал Николаев и изграждат още две къщи, които се обитават от техните наследници до днес.

4.2. Свидетелство на Люба Цонева за баща ѝ полковник Петър Атанасов

На 12 септември 1944 г. полковник Петър Пантев Атанасов е арестуван заедно с други офицери в Горна Джумая. Той е един от основателите на царския симфоничен оркестър. Роден в Белоградчик, завършва Видинската гимназия и Военно училище в София, кавалерист, с чин подпоручик. Служи в 10-и конен полк и последователно в 5-и, 1-ви и Лейбгвардейския конен полк. От 1942 г. е командир на 5-и конен полк, полковник от 1943 г. Удостоен с ордени „Св. Александър“, „За военна заслуга“ – III, IV и V степен. Неговата дъщеря Люба Цонева разказва:

„На 14 септември за последен път видях баща ми, целия разжалван, лампазите смъкнати, пагоните. Вкараха го в един фургон на площада. Той само ни погледна и си обърна главата. Същата вечер 20 души изкарват за разстрел, като ги нареждат така, че баща ми е крайният. Изкопават си гробовете. До ден днешен за мен е загадка

тези, които стреляха, нарочно ли не улучиха баща ми, или случайно. Всички са загинали, 19 души, баща ми избягва. Но отказва да дезертира при германците... ¹⁶⁴

Без да бъде забелязан от убийците, полковник Атанасов успява да избяга и убеден, че няма никакво провинение, за което да отговаря, пристига в София и се представя в Министерството на войната. Отново е арестуван и е предаден на „народния съд“, който го осъжда на смърт с обвинение: „виновник за въвличането на България в световната война“. Присъдата е изпълнена, гробът му е неизвестен. Имуществото на семейството е конфискувано, а съпругата и дъщеря му са изселени за пет години от София в Своге, където живеят в абсолютна мизерия, без вода, без ток.

През 1943 г. комунисти терористи застрелват брат му, полковник Атанас Пантев¹⁶⁵, а неговият син Захари Бакалов е осъден на доживотен затвор.

В своя разказ Люба Цонева добавя: „Аз получих няколко поуки от този режим. Научих се да говоря с очите си. Аз мълчах, но като ви гледам, разговарям с вас“. И така 45 години!

¹⁶⁴ Цонева, Люба. Спомените от 9 септември на дъщеря на полковник, осъден на смърт: „България потъна в такъв мрак, какъвто турското робство бледнее. Източник: btvnovinite.bg, 9 септември 2013.

¹⁶⁵ Полковник Атанас Пантев (1892, Белоградчик – 1943, София) завършва Видинската гимназия, Военно училище в София и Юридическия факултет на Софийския университет. Следва финанси и търговия във Виена. Участник във войните за национално обединение. От 1938 г. е председател на Пловдивския военен съд. През 1939 г. е началник на Военносъдебно отделение, по-късно е председател на Софийския военнополови съд. Директор на полицията. Пенсионира се през 1942 г. и става адвокат. Убит е пред дома му в София от терористичната група на Митка Гръбчева. Посмъртно е съден от „народния съд“, но е оправдан по всички обвинения, което не пречи на новата власт да конфискува неговото имущество. Това решение остава скрито за семейството му до 1993 г.